

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, 14. maj 2014
Sagsnr.: 23643
Dok.nr.: 676925

Fødevareministerens besvarelse af spørgsmål nr. 102 til L92 stillet den 12. maj 2014.

Spørgsmål nr. 102 til L92:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 12/5-14 fra foreningen Fair Dog, jf. L 92 - bilag 48."

Svar:

Foreningen Fair Dog har ved henvendelse af 12. maj 2014 til udvalget fremsendt bemærkninger til Fødevareministerens notat, bilag 47 til L92.

Fair Dog anfører indledningsvist, at opsættende virkning som hovedregel kræver lovhjemmel samt at dette fremgår af Grundlovens § 63, stk. 1.

Dette er imidlertid ikke korrekt. Det præciseres således i § 63, at sagsanlæg ikke i sig selv medfører, at afgørelsen bliver uden virkning, men der tages ikke stilling til, om domstolene kan bestemme, om restvirkningerne af en afgørelse skal suspenderes under retssagen. Dette blev slået klart fast med Højesterets kendelse fra 1994 (UfR 1994 823H), hvoraf det fremgår, at selvom udtrykkelig lovhjemmel ikke foreligger, kan domstolene ikke være afskåret fra undtagelsesvist at tillægge et søgsmål vedrørende gyldigheden af en administrativ afgørelse opsættende virkning.

Det anføres endvidere i kendelsen, at den konkrete afgørelse om, hvorvidt et søgsmål bør tillægges opsættende virkning, må "bero på en afvejning af det offentliges interesse i, at gennemførelsen af afgørelsen ikke udsættes, over for arten og omfanget af den skade, den pågældende kan blive påført, ligesom det må tillægges betydning, om der efter en foreløbig vurdering foreligger et rimeligt grundlag for påstanden om ugyldighed."

Ifølge Kammeradvokaten administrerer domstolene i dag denne interesseafvejning ud fra følgende kriterier:

1. Mulighed for, at sagsøger kan få medhold i hovedsagen (klagen skal have noget på sig - "fumus boni juris").
2. Uopsættelighed – at formålet forspildes, hvis der ikke gives opsættende virkning, og der kan ikke ske genopretning ved økonomisk kompensation.

3. En interesseafvejning, der samlet set falder ud til sagsøgers fordel.

Efter at have foretaget denne afvejning, kan dommeren således efter en konkret vurdering tillægge afgørelsen om aflivning opsættende virkning.

Det fremgår af bemærkningerne til Grundlovens § 63, stk. 1, 2. pkt., i den kommenterede grundlov (Zahle 2006 s. 394), at myndighedens interesse i at få sin afgørelse opretholdt i praksis synes at veje tungt. Derfor er det i interesseafvejningen, som domstolene foretager som grundlag for at afgøre, om en sag skal tillægges opsættende virkning, navnlig adressaten for afgørelsen, der må påvise, at gennemførelsen af afgørelsen vil kunne påføre ham uoprettelig skade. I den forbindelse synes rent økonomiske betragtninger ikke at være tilstrækkelig tungtvejende.

I forlængelse heraf bemærkes, at Fair Dog i foreningens henvendelse synes at forudsætte, at det økonomiske tab entydigt er det, der afgør, om der er grundlag for at vurdere, at en skade er uoprettelig. Imidlertid er faktum, at afvejningen, af hvorvidt gennemførelse af en afgørelse påfører hundens ejer uoprettelig skade, knytter sig til andre forhold end økonomiske betragtninger, som også ovenfor nævnt. Det faktum, at aflivningen af en hund muligvis ikke vil blive vurderet til at være et uopretteligt økonomisk tab, vurderes dermed ikke at medføre, at muligheden for opsættende virkning afskæres i sager om aflivning af hunde.

Efter Fødevareministeriets opfattelse vil der derfor i dag være mulighed for, at domstolene giver opsættende virkning i sager om hundeloven, hvor der er truffet afgørelse om aflivning af hunden. Der er dog så vidt vides ingen retspraksis på dette særlige område.

Derudover bemærkes, at i de helt særlige tilfælde, hvor Rigspolitiet bestemmer, at en klage over politiets afgørelse om aflivning af en hund ikke skal have opsættende virkning, jf. hundelovens § 6 c, stk. 2, har hundens besidder mulighed for også at indbringe denne afgørelse for domstolene. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 717 af 25. juni 2010, at Rigspolitiets mulighed for at beslutte, at en klage over politiets afgørelse ikke skal have opsættende virkning forudsættes anvendt i meget begrænset omfang, f.eks. i den situation, hvor hunden er så farlig, at den ikke på forsvarlig vis kan anbringes i en hundepension, og den derfor må aflives før udløbet af klagefristen, eller før klagesagen er færdigbehandlet.

Det kan endvidere oplyses, at selve anmodningen om opsættende virkning normalt vil have opsættende virkning, indtil domstolen har taget stilling til spørgsmålet. Det vil sige, at politiet skal udsætte aflivningen, indtil domstolen har afsagt sin kendelse om, hvorvidt der meddeles opsættende virkning. Dette følger af praksis fra Folketingets Ombudsmand, jf. f.eks. FOB 1995.105.

Fair Dog's bemærkninger om, hvorvidt Ombudsmanden tillægger sager, der indbringes for Ombudsmanden, opsættende virkning, skønnes ikke relevant i relation til spørgsmål om opsættende virkning i relation til sager ved domstolene.

Med hensyn til foreningens bemærkninger om internering og dyrevelfærd henvises til besvarelsen af spørgsmål 99 til L92.

Fødevarerministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvorvidt Kriminalforsorgen internerer hunde for personer, der afsoner fængselsstraf. Det har på den korte tid ikke været muligt at indhente oplysninger herom. Dog bemærkes, at der vil være tale om en anden situation, idet lovovertrædelsen ikke skyldes forhold vedrørende hunden. Det skal dog bemærkes, at hunde - uanset årsagen til interneringen - skal interneres under dyrevelfærdsmæssigt forsvarlige forhold.

Dan Jørgensen

/ Cecilie Heerdegen Leth